

ПЕТЯ ХАЙНРИХ

ЛИМНЕ

ПЕРГАМЕНТ

Петя Хайнрих

ЛИМНЕ
поэзия в проза

ПЕРГАМЕНТ

© Петя Хайнрих, автор
© Георги Гочев, редактор
© Весела Кучева, корица

изд. Пергамент, 2017

ISBN: 978-954-367-066-6

Никакъв полъх на вятър – и все пак
още звънтят вятърните камбанки.

Кокан Ширен

ЛИМНЕ

**електронно
копие на
печатната книга**

Лимне

**за лично
ползване**

ПЕРГАМЕНТ

На велоалеята, по полския път корените на близките дървета са изгърбили асфалта, други са го разломил – ето прибоя, ето бавното море.

Понеделник, утро с мирис на бензин и трева. На алеята – жертва. Труп на полски гълъб с рана на главата. Едва не минах върху него с колелото. Няколко часа по-късно някой звяр санитар беше прибрал мършата. Усещане за хармония.

Испанският сервитър не прави разлика между думите *паейа* и *дроб*, но пък носи небесносин пуловер без ръкав. Когато погледнем през прозорците, виждаме как бавно се усилват светлините в газовите фенери на улицата. Вътре, пред високия прозорец на първия етаж, в срещнатата сграда е поставен малък бял параван с изрязано сърце в средата. Белите пердета го ограждат като спуснати коси от двете страни на лице. Това е *casa Galicia*, когато нагънеш меката си шапка и я напъхаш в чантата, като че е салфетка, като че е моторница, като че е айсберг. По-голямото се побира в по-малкото. Сечението на куба, което е по-голямо от стените му. В пирамидата на уличния фенер живее молец, обширен колкото вселената. През малкия отвор на сърцето преминава цялата сграда. През думата преминава езика. През пуловера преминава текстурата на небето.

Крадците на марули. Те са сърните, които прескачат през ниската дървена ограда и пасат необезпокоявани в градината ти. Прогизнали от нощната северна светлина на юни. С диамантен прах по козината. С най-мрачния мрак в коремите. С най-хладното бяло върху челата. В края на града, до къмпинга и ивиците с дъхави северни рози в тихи цветове. Пастел и бъз върху езика. Влагала си труд да засееш и обгрижваш тази трудна северна градина, опълчвала си се срещу мраз и леден вятър. И когато пораснат няколко свежи зеленини в края на юни, ти стоиш скрита зад вратата и снимаш филм с телефона си как природата ти се отблагодарява, като ти праща няколко грациозно прескачащи препятствията създания от етер и малко меко кафяво, с изразителни мрачни муцунки. Да ти опасат марулите до корен.

Сочно, до предела на сочност, зелено. Ако мигнеш, пропускаш как избуява трева. Плевели, храсталаци с гнезда, соколчета с мишки в човките. Хвърчи какво ли не, даже самолетите приличат на расли на дръжка с корен и отскубнати. Такава тъмна и фина хранителна кал по гумите на колела и тротинетки, че на човек му иде да я ближе като сладолед. И докато написах тези няколко изречения, се смени буря с припек. Ден, нищо. Радост.

Канех се да завъртя саксията с розовия храст, когато забелязах върху едно от цветята, точно в центъра на розетката дребна муха, странно неподвижна. А после видях и фината паяжина, и паячето, колкото главичката на топлийка в една от външните гънки на розата. Мрежата е закачена за парапета, така че ако завъртя саксията, ще разкъсам плетеницата.

Изведнъж се налага да избирам – да нахраня ли живот, или да спася друг. Да речем, че винаги бих предпочела паяка пред мухата, напълно ирационално. Един голям товар от решението е отхвърлен. И след това идва отказът от действие – имах намерение да завъртя саксията, но няма да го направя. Един кръг по-малко. Няма да скъсам едва видимата мрежа. Една мрежа повече. Муха, бъди храна.

На терасата – два стола, леко обърнати един към друг, сближават се. Под високата пълна луна сенките им се раздалечават. Така е светло вън, че мога да чета без лампа. Гледам градината – многобройни изразителни сенки. На дървета, храсти, камъни и парапети. На хранилката за птици и ветропоказателя. Непозната сянка също.

Трима градинари – двама със сърпове и един с кош на гърба – минават под липите по алеята. Сърповете са с дълги дръжки, около два метра. От коша се подават тънки разлистени клонки. Двамата със сърповете почистват стebelата от филизи. Дървесни бръснари са тези двамата. Третият се навежда, събира окастреното и го мята през рамо в коша. Рязко движение със сърпа и един от бръснарите спира, заглежда се в тревата около ствола, вика другите, маха им да дойдат. Тримата свеждат поглед в кръг, снимат с телефоните. Изправят се и продължават – двама с дълги сърпове, един с кош.

По улицата минава цистерна и полива дърветата. И докато водата шурти около ствола, градинарят оглежда дървото и подрязва обраслящите.
Това можеше да бъде метафора за редактирането на текст.

756-ият километър на Рейн – днес пълноводен и потопил крайречните дървета. Дочувам детенце да казва с изненада на майка си: „Колко е широка реката!“. А тя отвърща: „Да, едно време римляните не са успели да я прекосят“. Рейнският лимес.

Обсипана с червени петна вечерта – задните светлини на велосипедите, светофарите, цветовете на приятелството ни в първата гореща вечер на годината, червеният звук на спирачките, трепкащите свещи на масите във вѐн пред бистрото. Някакви ленти, бързо преминаващи върху китовите вагони на у-бана, или бавни, като махало, вгълбени в собствения си пурпур, който хвърля сянка на нощна пеперуда по плочките. Жива.

Защо измитият и затворен празен буркан от кисели краставички продължава да мирише да кисели краставички? Доказателство за наличие на дух в триадата метал, стъкло и гума?

Точно в 4:55 сутринта един кос на покрива изпя слънчевите си арии. Беше още тъмно като въглен навън. Спомних си в просъница как Далай Лама беше казал, че става сутрин по това време, медитира до ранни зори и после се отдава на заниманията на един типичен Далай Лама. Вечер си ляга преди залез, към седем, без вечеря. По това време същият кос довечера ще пее за лека нощ, обръщайки се последователно в четирите посоки на света. Както се унасях в сутрешния сън, вътре върху клепачите ми се прожектираха мастилени плетеници от увивни растения, листа и цветове върху светещ фон и докато се чудех на кое листно разклонение е седнал Буда, моят безпощадно прагматичен, по човешки примитивен сън ме зави на буба в пашкула си от непрогледно мълчание.

Град с хората из улиците му. С едно щракване на пръстите всеки се сдоби-ва с контрабас или виолончело, големи или малки инструменти, според ръста и уменията. Това е мечта за всемирен бас.

Тенорите се събуждат поне баритони. Коприната се събужда брокат.

Лимонът се събужда мед.

„I“ се събужда „Å“.

...

Земните пчели с плътното бучене са издигнати в култ и върху малки тежки олтари е поставена в центъра на центровете бронзова фигурка на тромавото насекомо. С палец и показалец щракваме отново и хвърляме щипка жълт прашец върху металното тяло на божеството. От недрата на земята – тази най-мощна резонаторна кутия (виолончелото майка земя) – през порите на пръстта се изтръгва божественият басов тон. Хората свирят на инструментите си, дърпат жилавите струни. Понеже басът се чува с корема, стомасите натежават с хранителна музика – каша като мокра глина;

клепачите се спускат, стават сенници.
Облаците слизат в краката. Ауспуси.
Мотори. Бученето на доволни смеещи
се корени. Желето на заслушаните в
баса езера и бавните концентрични
кръгове от хвърлен камък. Такава му-
зика не излита, а каца, вдълбава се.
Изкачването на стъпала става слизане.
Огънят се всмуква в себе си, затваря се
в ципата си и прилича на пълна луна,
несветеща над няколко кръстосани
черни цепеници. Бас.

Когато полски гълъб кацне на комина и загука, движението в тръбата се обръща, тя става тромпет, и в затворените помещения долу в къщата – акустични камери – се чува музика по средата на отсечката. Защото крайната цел на песента е долу, в земята. Дълбоко в земята.

Казвал го е друг, пише го някъде – камбаните са материално проявление на духа. Как изглежда духът? Как звучи? Какъв е резонансът? Как се движи през природата и в градска среда – между листата и дърветата, между сградите и стъклото, как попива в земята и не попива в плочките.

Как има език. Как е сводест. Как е от метал. Как не се вижда, а се чува. Как е празник или предупреждение. Как заглъхва и след заглъхването си ехти наобратно – как оставя в тишината формата си, как я изгърбва и после се разтваря в нея докрай.

Поправиха наскоро отсрещния равен покрив. След ремонта в единия му край при валеж се образува и се задържа за дълго огромна локва, колкото плитко езеро. Не само в моите очи е езеро – онзи ден поглеждам през прозореца и виждам в него да се къпят десетки полски гълъби, опъват крила, тръскат глави, а над тях вали онзи първи февруарски мек дъжд, който вещае... каквото и да е. Вдигнах телефона да ги снимам, но рязкото ми движение уплаши къпещите се и те излетяха до един, по-бързи от снимката ми. После на гумения бряг кацна млад гарван, огледа се и пи от езерото. За мен, която винаги гледа отгоре, смисълът на тази сграда е в зле монтирания ѝ покрив.

Един от видните градски скитници, който обикновено е тихо и весело пиян, днес беше шумно и доста приповдигнато пиян-залян, огласяваше с мощния си цигарен бас улицата, лееше бира около босите си крака, а самият беше завзел територията на един вход с три стъпала отпред, върху които беше разстлал царствено наметало от изкуствен хермелин. Като ме видя с тежката ми чанта, се развика:

„Мамо, мамо, дай да ти помогна!“. И се киска.

Интересно, казвам си, явно приличам на архетипната майка. После се замислих, че нищо чудно и да съм истинската му майка... един вид. Макар да има вид на старец, каква ли е реалната му възраст? Под тези пластове коса и брада, под белезите и синините по кожата, жълтите нокти, гнойните рани. Под тази ухабена веселост. Неговата и моята. Аз съм майката на царя.

Първо барабанят тежки капки по изпънатите кожи на листата в отсрещната горичка. Мрак, щурци са се появили с копнеж от звук. После падат наоколо няколко слона и както се каня да се скрия под навеса, най-краткият дъжд на света е преминал. Промушил се е през една пауза в хоровото пеене на щурците. Удивление от откриването на нови, по-фини нюанси на емоциите. Удивление сред няколко бързо паднали слона.

Отляво – поле с ечемик, отдясно – рапица, и колелото ми се плъзга по гладкия асфалт на полския път. После по околните ливади край Рейн ми се изпречва фазан. Дори да получи безсмъртие, човек не може да постигне вечност. Но и един фазан стига, че да се отвори за по-кратко и от миг малка пролука към тоталността – откровение, колкото ухото на игла. И преминаваш през широките порти към едно внезапно обхванало те, необосновано блаженство, което фазанът ей сега ще изличи с резкия замах на опашката си, шумгвайки се из треволяка край реката.

Жасмините са се нажасминили, чак
ми парфюмират кафето.
Бонжур, Ориент!

Ето, сега мога да подхвърлям кораби от
океана до луната.

Луна, искаш ли кораби?

Зад гърба ми – плисък на вода. Плисък
на гълъбови крила в любовен акт.

В нереално дълги дни като днешния и случи ли се северното време да е благо, ако човек е навън, може да преживее часа, в който едновременно лети всичко с п – пеперуди, птици и прилепи. Вечерта не отменя деня – те се срещат и дълго си говорят на ръба на житото.

Не мога да проумея каква е ползата от листните въшки върху розовия храст. Ясно, природата си има стратегия, но това масово месопроизводство...

Щедър ден, пълен с парченца поезия,
потребни като всичко счупено, късове
ден – ако се съберат, ще се построи цял
и вечен, застинал във величествения
си образ, нечуплив, гладък като ледена
пързалка, топъл като ледена пързалка.

Срещу слънцето, неспуканите плодови
клетки на лимона по дъното на чашата
с лимонада.

Дънни риби от светлина, мехурчета
енергия, емоционален хайвер.

Под един чадър от парчета поезия, които въртят около езика си. Гледам едрите мухи, накацали върху лимонената полусфера на чадъра, как сенките им са изкривени и изпънати, краиците – уголемени и мазолести; приличат на дребни чудовища, или на машинки, които не знаят за какво служат.

Владее до съвършенство изкуството на гримирането. И ме повежда към тайно студио. Там присъствам на ритуал, който се нарича „изписване на вежди“. Извършва се със скалпел. С него внимателно се набраздява кожата на веждите. Потичат не кървави сълзи, а кървави вежди. После веждите блестят като рубини.

Стоя на светофара и чакам зеленото. По широкия булевард преминават участниците в ежегодния фестивал „1000 скиори“. Ще има да си чакам! Много повече са от 1000. Тракат със ските си на рало по асфалта. Щъркелови клюнове. И нищо няма да ги спре!

Ден за производство на солена вода за аквариумната сфера на невъзможно старата скарида. Толкова дълго вече обитава водното кълбо в сянката между две купчини книги, значи все пак съм успяла да ѝ осигуря условия за матусалски живот. Добавям три чаени лъжички сол на 300 мл вода. Как ли ще се почувства тя, когато ѝ изсипя след малко енергийната течност върху главата; сигурно е като да подивееш нощем в клуб, или джин, или кик от всякакво естество – любов или синтетика. Безспорна е близостта на любовта със солта. Скарида, прастар сърп с цвят на корал. Френетичното движение на крачка, тънки като косъм.

Лятно слънцестоене в края на града, недалеч от обширната индустриална зона. Привечер комините като запалени факли. Изгарят нещо и хоризонтът се озарява от изкуствено северно сияние. *Aurora Borealis* и пластмаса. Светлинни беззвучни взривове, които очертават контурите на облаците и придават дълбочина на небето. То пулсира в гръдния кош на вечерта, под ребра от самолетни следи. Химическите заводи като спектакъл за зараждането на вселената в средата на лятото.

Колко народ се храни от няколко маргарити – хоботи, устни, пипала, вързопи, копия, щипки, мъх... – би трябвало да възникне култ към Маргаритата. Няколко общества мравки са се изкачили високо, горе под чадъра от бели ветрила, в центъра на който бълбука мазен жълт прашец, тежък, хранителен. И гонгът му оглася сферите на буболечешкия космос.

Какво правят тези мравки там?

Възхваляват чудото на живота?

Пия кафе сред изпръхналата прохлада навън. Всичко е покрито с роса като тънък найлон и изведнъж нахлува в главата ми дума, произнесена с гласа на дядо ми отпреди десетилетия – сабалем.

Думата пладне през лятото съдържа и тракането на чинии, по-точно онова звънливо докосване на метал с порцелан в пространства без покрив.

Море без ветрове и нищо не донася на брега, на който клеча с бинокъла. Не донася кит, не донася щайга с лимони, не донася джапанки, не донася крайници, съдини, тропети, пластмасови триъгълници или обрасли с миди и водорасли камбанки със затлачени езичета. Мълчи брегът. Сърфистите лежат по плажа и пресяват безделно пясък през пръстите си. Слънчевата рапира шари по телата им. Ако се закучи така, 180 години мълчание! Камъни, ковчези с пеперуди и сърфбордове.

Връзката на чадърите с вятъра е първичната. Това, че чадърите имат нещо общо с дъжда или слънцето, е само една удобна измислица.

Зебри наред заснежена поляна.
Виждат се само черните ивици –
като препускащи голи клони са. В
сърцевината на една свирепа зима.
В зоопарка.

Нула градуса и един самотен дрипав
молец, пърхащ сковано във между
кристализирания въздух.

От хълмовете се спускат ръцете на
облаци, белили портокали. С внезапен
вихър полепват по лицата. Докосват
като памук, блъскат в зида като хвър-
лен камък, дрънват по вратите като
мандало. Ръжда и жълтък на езика...
И как да наричам този вятър, появил
се изневиделица и отминал за миг?
Турбонада, грейн, гропо, гроп. Бьо, буи.
Или само едно о е достатъчно.
О в оранжевите ръце на облаците.

Лице в лице, гледах в очите ти, но не прониквах навътре – в ириса, в зеницата. Миглите – две елипсовидни огради, снопове с подвити навън върхове, полепнали от бели кристали. Не знаех дали е лед, или сол. Две риби, кръгла уста срещу уста. Когато допяхме длани – мраз ли, или жега. Със силен допир, или едва-едва перо пада от високите етажи на небето. Понечих да прегърна тялото и то отвърна с трептене, знак за приемане и отхвърляне. Вибриращи контури, без плът. Ръцете преминаваха през него като през бит въздух. Тяло, видимо като стъкло срещу нечупливия ми ледников език, лице в лице.

Запах цикадите по околните дървета. Допреди час мислех, че шумовете идват от скрити дюзи на напоителна система, която си представях като система от жълти маркучи. Каква ти напоителна система в тази суха и подивяла овощна градина! Лимон, портокал, маслини, райска ябълка. Преплетена слива с къпина, не, не преплетена – слята, размазана, благословени очилата с недостатъчно силни коригиращи лещи. От двете страни на ниските порти са пораснали високи треви, от тези, които приличат на диво жито, наклонили са се като стражи, така че на влизане тялото ги разбутва, а те после се връщат все едно никой не е преминавал.

До пътеката – зрял лимон, скоро е паднал. Това е откровение, казах си и го взех. Знаеш ли какво е усещането да вдигнеш лимон от земята по горещото пладнe? Въглен. Пари и е зареден с енергия. Ако сложиш лимона в тъмна стая, ще свети. И с кълбо от тънки аромати, които с всяка секунда отлитат, а в основата звучи и остава онази басова цитрусовост.

И врабчета. Кълбета от врабчета, които гнездят из пролуки в каменните зидове на финката. Мислех си как никоя друга птица не излъчва като врабчетата толкова отчетливо сигнала, че светът е наред. А той не е наред, разбира се. Но врабчетата го поправят. Ремонтират реалността. Нито външността им е особено интересна, нито песента им – изящна или сложна. Цвърчат, трептят по зидовете, гонят се из листата. Глупчовци. Нищо при тях не е метафора, те се откровено сиво.

Сънят е увиснал като тежка капка по външните цветчета на бугенвилията в мрака – пурпур, кафяво, млечно в основата на всичко, тук-там зелени овали от листа. Денем врабчета се гонят из цветния храст, люшкат клоните. В пяната на нещо като щастие или жарко трептене на крила и въздух, само толкова. Котка се хвърля върху изгърбения мост на собствената си сянка. Винаги стъпва върху двата бряга. Сънят е увиснал под очите ми, ококорени срещу пъпчивото от звезди небе. И за да се скрия от обострения поглед на космоса, свеждам поглед към рамото си, още горещо в полунощ. Малък объл хълм, въздигащ се с дишането, спадащ. Близвам го и е солено. Само една клонка потрепва в бугенвилията, без причина.

Гонг. Вечерта – прекъсната металическа линия, очертава контурите на ниските хълмове. Пулсираща планина, изхвърляща мехури с жегга. Върху мраморната масичка – десетки стари лули в безпорядъка на небрежни беседи. Някъде много далеч не се чува приборят. Среца на човка и нощна пеперуда по билото на полумрака и вечно единение. От предела някой е хвърлял кървави меса и костици долу на стръвните насекоми – този цветец по насечения асфалт в двора не е плът на цвете, и с внезапно напуснала ме сила не успявам да вдигна сухо цвете или перушина. Гонг. Плът. Нощ иде с вкус на желязо.

Вентилаторите въртят монотонно на стража сплесканите си глави, секат желето на нагнетената тъмнина. Длани и пръсти вадят от светлинката сенки и между два звънки удара от планината ги свиват в кратки животни – чайки, петли, кучета, глави с дълги уши, кости и върху костите – ветрила. После се разпадат отново на пръсти и ръце, падат от двете страни на тялото.

Две симетрични костенурки. Лениви, с размерите на разполовена голяма праскова. Близки, догонващи се бавно, безцелни полигони, черупка до черупка. Раздалечени по контурите на недалечен нар, плодовете му, още незрели в средата на лятото, с цвят на скакалци. Окръглени капачки с розови белези от одрасквания, или квадрати с изтъпени върхове и своенравни кривини – колена. Слънчеви колена, прашни от сол, нагорещени площадки без сянка. Миниатюрна защитна кост. Под нея – жили и воини на движението с вдигнати над главите щитове. Колена с черепна твърдост. Двата най-високи върха на лежащото с подвити крака тяло. Нещо с крилца каца върху корубата на лявата костенурка и това така нереално леко докосване обезоръжава цялото.

Лежа и мечтая, тънък кипарис ми
прави сянка, на върха му – набучено
слънцето. И пръска слънчевата му
кръв върху косата ми.

Вечер е тихо с онази вековна тишина, в която се чува как котка гони пърхащ на мижавата електрическа светлина молец. Из сухите градини с портокали, лимони, нарове и смокини сноват наперени волни петли, без стопанска цел, за красота. Понякога някой от тях се качва на нащърбения зид и мълчи срещу космоса.

На горния етаж, под ресторанта, в който се храним направо на улицата, е седнал на терасата безкрайно възрастен господин. Иде ми да се кача и да го поканя при нас на масата. Не го правя, чак се ядосвам на себе си. Седи и гледа от терасата сам, потънал в дрехите си. Един етаж по-високо, над главата му звънят онези звънчета на вятъра...
Как се казват...

Момичето, момичето от лунички и лъчезарие, усърдно и дълго надува еднорога, който след малко ще пусне да препуска по кадифените вълнички на езерото. Засега са изпълнени с въздух само бялата глава с тъмна муцуна, гривата от дъга и гланцовият рог.

Самолетът се снишаваше точно по време на голямата заря. Късно вечерта, в точния миг – една почетна обиколка над златните кръпки от градски светлини; отдолу – Рейн в чисто еклипсово синьо, а по него нагазили светещите гъсеници на корабите. И зарята – най-високото от всичко видимо от самолет. Дори капитанът, който иначе никога не говори с пътниците при приземяване, се включи за кратко и с тържествен глас обяви зарята от дясната ни страна. Щедри мигове, които ни се дават непоискани, дори немечтани. Непрестанното случайно кръстосване на животи и новият смисъл, породен от пресечните точки.

Когато вечеряш във в черна нощ, заобиколен от още по-черни дървета, чувстваш с гръбнака си как зад всяко стебло дебнат чифт очи, зад всяко стебло влажен нос души и със зверско търпение някой чака реда си да се нахрани. От време на време нещо пропищява, пропукват съчки, пада буркан върху камък, някой лети право в луната.

Прозорецът е открянат само колкото да мине лист. Вятър иде, завихря първите избързали жълти листа от липите и през този процеп, близък роднина на нищото, се шмугва едно листо, после и друго, следващо... Вероятно само след час в стаята ще има повече жълти листа по пода, отколкото по улиците на целия град. И изведнъж си мисля за пясъчен часовник. За тънкото му гърло.

Най-голямото водно конче се лута
между крачките на минувачите.

Застанах между ловеца и елена. Ловецът стреля в дясното ми ухо, еленът скочи в лявото. Срещнаха се вътре, в кухнята на челото, животното и стрелата; прозвънтя дърво срещу рог, няколко искри изхвърчаха през зеницата ми навън. Еленът пое стрелата в контролираната среда на мисълта ми. Този текст е писан с кръвта му. Един клет ловец стои извън сферата и се пита къде му е стрелата, къде му е еленът.

Времето е безшумно люлеене на море от жита. Прозорци като ококорени очи, способни да се изненадват. С круша светлина в зениците. В такава просторна тишина винаги се чува как някъде, много далеч преминава влак.

Влакът се стрелва в сърцето на бурята
и по прозорците се проточват водни
дървета с голи клони. Изпълват се с
течност, която бърза в обратната на
движението посока. Водна сива гора
заплита металното тяло на звяра. Аз
съм вътре в звяра и съм неговите очи.
Поезията, езикът му. Огънчето вътре.
Колелцето. Дребен говорещ механизъм,
който може да дели цялото на срички.
И по-нататък. Дребен трошлив сам
механизъм, гълтащ вода, мърдащ с
малък пръст. Свит в стола си. В посока
на движението.

Какво ще остане от всичкото слънце?
Освен всичкото друго, един избелял
слънчев чадър.
Незаровен от катерицата.

Виждам я да разговаря с плодовете на шипковия храст. И нима има нещо странно в това? Нима да разговаряш с хора вместо с шипки ти дава повече? Прави те стабилен, в нормата на езика. Нима този отсреща те разбира по-добре? Пък и да те разбере, нима би откликнал извън стъклената си сфера? Нима изравняват височините си в люшкането при взаимното разминаване на разкачените смисли. Топли карминени вретена, трептящи на всички езици, свели към земята розоидната си плът, натежали с навито слънчево влакно и семе под него. Проникновени. Готови.

Под накъсаната облачна тъкан
само една звезда
у дома.

КРАЙ

Петя Хайнрих
ЛИМНЕ

Българска
Първо издание
София, 2017

Редактор:
Георги Гочев

Корица:
Весела Кучева

изд. Пергамент
ISBN 978-954-367-066-6